

UN DESIG FET REALITAT

Hi havia una vegada, una nena de nou anys, que es deia Martina.

Ella tenia un desig, i pensava que el podria fer realitat per el seu aniversari , ja que només en faltava una setmana. El seu desig es tractava d'un gos.

Tenia pensat demanar-lo com a regal necessari , ja que els seus pares no li havien portat l'any passat perquè deien que encara era massa petita per tenir una responsabilitat tan gran. Com molta gent li deia, ja sabia que havia de ser responsable del gos, donant-li menjar i aigua, pentinant-lo i rentant-lo de tant en tant, i molt important, portar-lo de passeig cada dia. En el fons sabia que els seus pares li donarien un cop de mà, però si no era així, no li importava, perquè ella pel gos, faria el que fos.

Bé, el cas és que el fet d'haver-ho intentat dos anys, li feia pensar que aquest cop era el bo, ja que s'havia fet més gran i més responsable.

Els dies van anar passant i la Martina no deixava escapar l'esperança que tenia, sabia que li faltava un gra d'arròs per fer realitat el seu desig.

Va arribar el dia tan esperat per ella, de bon matí es va despertar amb uns ànims increïbles, i tan bon punt es van despertar els seus pares va demanar quan li donarien els regals, els pares ja sabien perquè la Martina estava tan excitada, i expressament la van fer esperar fins a el vespre.

No us podeu imaginar el ritme del dia que tenia la Martina, era avorrit, mira que fer-la esperar fins al vespre...va ser un malson per ella, però els seus pares sabien que no podia passar un dia tan especial amb aquest comportament gairebé fins a l'hora de sopar, així que la van fer aixecar i preparar-se per marxar una estona. Van emprendre camí fins a un local estrany, però amb milers de coses divertides per jugar, saltar...

Al entrar allà va veure com una colla d'amics seus saltaven cridant: MOLTES FELICITATS MARTINA!!! Gairebé es podria dir que es va emocionar, però no es notava gaire, perquè en el mateix instant va córrer cap a ells amb els braços estesos preparats per fer una gran abraçada.

En aquell moment es va oblidar del gos, i va pensar en divertir-se amb els seus amics. I això és el que va estar fent més o menys unes dues hores i mitja, i ho hagués fet més estona, però havien d'anar a berenar.

En un moment, allà estaven tots menjant sense parar, entrepans, petites pastes de xocolata...i així es van estar fins que quasi tot es va acabar, i no dic tot perquè encara faltava el pastís, que en uns instants la Martina estava bufant, i uns segons més tard, menjant. Van acabar tots molt tips i cansats així que es van anar acomiadant i a poc a poc la gent va anar marxant, fins que a el final es van quedar sols la Martina i els seus pares, i la Martina va aprofitar per agrair-los tot en els pares.

Es van fer un petó i una abraçada cada un i després es van dirigir cap a casa.

Al arribar, la Martina es va anar a posar el pijama i tot seguit va mirar el rellotge. Va veure que eren dos quarts de set, i això volia dir que ja era el vespre i que per tant era l' hora dels regals!

Així que no va deixar ni que els pares es canviessin de roba, i els va arrossegat fins la sala d'estar on els hi va fer mirar el rellotge que hi havia la paret. Immediatament els pares van comprendre el que volia la Martina, així que el pare va dir:

- Ara vinc, vaig a buscar els regals, mentrestant queda't aquí amb la mare, d'acord ?

La Martina molt contenta va fer que sí amb el cap.

Amb un moment el pare ja tornava a ser allà, carregat amb un munt de regals, però res semblava ser un gos.

La Martina va agafar el regal més gran i va obrir-lo amb alegria, en un instant va veure un peluix enorme, tan gran que casi era com ella, no era un gos però havia d'admetre que li va encantar. Va anar pel següent, i es va trobar amb un joc de taula que sempre havia volgut tenir, però era massa petita per el nivell que tenia el joc, i per aquesta raó, no li havia arribat fins aquell moment.

Tampoc no era el que desitjava però igualment li va agradar molt.

Va anar pel tercer i últim regal, en aquell mateix moment el pare va marxar un instant i va dir que ja podien seguir.

La Martina estava una mica estranyada però va seguir amb lo seu.

Va obrir el regal i...va veure un equip d'estris per cuidar a un gos, un raspall, una corretja, un collar antiparàsits ...no va tenir temps ni d'emocionar-se perquè en aquell mateix moment va sentir un crit d'un gos que en uns segons entrava per la porta de la sala d'estar, i va córrer cap a les cames de la Martina. La Martina es va emocionar, va agafar el gos i li va fer una forta abraçada i un gran petó. El gos era com ella havia desitjat, un cadell de *labrador* que s'aniria fent gran al llarg del temps, d'un color blanc com la neu, i molt carinyós i suau. Va córrer cap els pares que també estaven gaudint d'aquell moment, i els hi va fer una gran abraçada.

Tot seguit va anar amb el gos i el va mirar fixament, fins que va dir: - FLOQUET! Si, així és com et diràs, Floquet! Amb aquest color tan blanc, és el que et lliga, blanc com un floquet de neu, si, exacte!

Els pares van somriure i li van dir: - Benvingut a la família, Floquet!

La Martina va demanar als seus pares si el podien anar a passejar, els pares no li van negar, així que d'un cop la Martina ja tornava a ser a la sala d'estar vestida, amb la jaqueta i tot. Va posar la corretja en en Floquet i van sortir per la porta, tot seguit dels pares.

Tan la Martina com en Floquet estaven amb una rialla a la cara impressionant, i des de ben lluny, es podia veure que allò només era el començament d'una llarga i divertida aventura.